

FOAIE PAROHIALĂ MAI 2025

tel.0214136570; e-mail: pr.mihai.martinas@hotmail.com; www.catolicamd.ro

SACRAMENTUL UNGERII BOLNAVILOR (II)

Cum se poate administra acest sacrament?

Ungerea bolnavului este un fel de prelungire atât a Botezului, cât și a Pocăinței, prin aceea că este un „medicament” pentru păcat. Nu trebuie să credem că sacramentul acționează asupra celui bolnav ca un miracol sau că înlocuiește medicina, așa cum Botezul nu înlocuiește nașterea, și Sfânta Împărtășanie nu înlocuiește necesitatea de a ne alimenta.

Ungerea bolnavilor reprezintă un sacrament al celor vii și presupune, așadar, starea de har,

asa cum și un medicament este dat doar celor vii, iar uleiul sfințit este un medicament. Viața fizică poate fi afectată de răni sau de boli. Este o diferență între a te tăia la deget cu un cuțit și un trup chinuit de variolă sau de cancer. **Pocăința se ocupă mai mult de rănila sufletului; Ungerea bolnavilor are în vedere, cu precădere, bolile trupului, dar niciodată ignorând sufletul.**

Nici un păcat nu intră în sufletul nostru altfel decât prin trup. Păcatul invidiei, de exemplu, intră în om prin ochi: am văzut că vecinii sunt mai bogați decât noi. La fel,

păcatul mândriei vine, adesea, prin ochi, pentru că omul compară și se consideră mult mai bogat, mai inteligent sau mai frumos decât altul. Referitor la beție, adulter, furt, blasfemie, adeseori dăm curs acestor ocazii de a păcătui. Chiar și mirosul contribuie la păcat și la vanitate, fie prin aroma mâncării, ce duce la lăcomie, fie prin parfumul care, după cum spun reclamele, incită la păcat.

Așa cum bolile fizice lasă anumite urme pe trup - tuberculoza lasă pete pe plămâni, variola lasă semne pe față, lepra lasă în urmă cicatrici - **și păcatul lasă anumite urme în simțuri și în trup.** Cicatricea spirituală a oricărui păcat reiese clar din faptul că omul se simte mai slab după ce a păcătuit decât înainte și mai puțin capabil să reziste în fața răului. Alte boli lasă „rămășițe” sau urme ale existenței lor în trup. Așa cum țevile se infundă și șemineurile se umplu de funingine, germenii păcatului își lasă „urmele” în urmă, rămășițe ale răzvrătirii care a devastat sufletul și trupul. Deși un alcoolic poate renunța la viciu, căindu-se pentru păcatul său, alcoolismul rămâne în trupul său prin organele grav afectate.

Biserica intervine în cazul unei boli grave nu doar ștergând păcatul, ceea ce se face în Sacramentul Spovezii, dar și pentru a îndepărta urmele păcatului și pentru a vindeca trupul, dacă aceasta este voința lui Dumnezeu.

Pentru că păcatul a intrat în suflet prin trup și prin mădulele trupului, prin ochi, prin urechi,

prin gură, prin mâini, prin picioare, Biserica pune stăpânire pe aceste mădule care, într-un fel sau altul, au cooperat cu sufletul în a păcătui, ungând trupul bolnavului cu „oleum infirmorum”.

Bietul membru al Bisericii este plin de praful acțiunii, de petele vieții, de noroiul și de urmele bătăliilor duse doar pe jumătate, de slăbiciunea săbiilor trase din teacă doar pe jumătate; cu un ochi privește spre lume și cu celălalt către Cristos. De aceea, Biserica se roagă în Sacramentul Ungerii Bolnavilor: **„Te rugăm pe Tine, Mântuitorul nostru, să alini prin Duhului Sfânt, pe acest bolnav; vindecă-i rănilile, iartă-i păcatele, îndepărtează de la el orice durere a sufletului și a trupului și redă-i cu îndurare sănătatea trupească și sufletească, pentru ca fiind restabilit pe deplin prin milostivirea ta, să se poată întoarce la datoriile de mai înainte”.** După cum se poate observa, în rugăciunea pe care o rostește Biserica la căpătâiul celui bolnav nu se menționează moartea.

Dacă boala va fi de lungă durată, sacramentul îi dă bolnavului harul necesar să îndure boala în spirit de sfințenie; de asemenea, șterge, într-o oarecare măsură, pedeapsa vremelnică datorată păcatului și pregătește sufletul pentru Paradis. În acest sacrament, păcatele nu sunt șterse ca în Sacramentul Spovezii: „Eu te dezleg de păcatele tale, în numele Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt!”, pentru că prin gravitatea bolii, există posibilitatea ca sufletul umil și iubitor să intre într-o altă comunitate; din Biserica luptătoare (cea de pe pământ), să

intre în Biserica Suferindă (cea din Purgatoriu) sau în Biserica triumfătoare (cea din Cer).

Sufletul în pericol de moarte urmează să se înfățișeze înaintea tronului Judecătorului Veșnic și, de aceea, numai Domnului îi este rezervată judecata în Sacramentul Ungerii bolnavilor. Din același motiv, rugăciunea specifică acestui sacrament diferă de cea din Sacramentul Spovezii. Preotul rostește rugăciunea sub forma unei cereri fiindcă își exercită puterea doar ca reprezentant al Bisericii luptătoare. În Sacramentul Spovezii, spune: „Eu te dezleg de păcatele tale”; în Sacramentul Ungerii Bolnavilor: **„Prin această Ungere Sfântă și prin mila Sa prea îndurătoare să te ajute Domnul cu harul Duhului Sfânt. Pentru ca iertându-ți păcatele să te mântuiască și să te aline. Amin”**.

Fiindcă în acest sacrament se folosește uleiul, nu trebuie să uităm că uleiul are un scop dublu:

de a întări și de a lumina. Despre întărire am vorbit deja, însă acest sacrament aduce și luminare: **oferă o nouă perspectivă asupra sensului morții**. Mulți care îl primesc își pierd frica de moarte, ba chiar uneori o doresc, după spusele Sfântului Paul: „Doresc să mă despart de trup și să fiu împreună cu Cristos” (Filipeni 1, 23).

Acest lucru se întâmplă datorită unei înțelepciuni superioare a sufletului, fiindcă a fost purificat de rămășițele păcatului. Așa cum vedem mai bine printr-o fereastră care a fost spălată, la fel, sufletul nostru înțelege mai bine scopul vieții când simțurile și el însuși sunt purificate. Adeseori, sfinții experimentează, printr-o penitență severă, ceea ce se cheamă „noaptea întunecată a sufletului”. Datorită acestei nopți întunecate, ei ajung apoi la un fel de unire mistică cu Dumnezeu sau chiar la o logodnă mistică. Prin ungerea cu acest sacrament, și bolnavul poate să treacă printr-o noapte întunecată a

sufletului, dar mult mai scurtă, și apoi să aștepte cu nerăbdare unirea mistică cu Cristos. Prin urmare, în ultimele clipe de viață, sufletul poate experimenta, într-un timp foarte scurt, atât calea purificării, cât și pe cea a iluminării, o purificare a sufletului și o mai profundă contemplare a slavei și a frumuseții lui Dumnezeu.

Viaticul

Maslul, numit și Ungerea bolnavilor, nu este un sacrament destinat muribunzilor; nu este, în sens strict, „ultimul sacrament”. În liturgia Bisericii, Ungerea bolnavilor se administrează înainte de Împărtășanie; când aceasta din urmă este dată unui muribund, ea devine „ultimul sacrament”. Și este foarte potrivit să fie așa, pentru că Împărtășania are în vedere atât trupul, cât și sufletul. Isus a spus: „Cine mănâncă Trupul Meu și bea

nemuririi”. Este hrană pentru drumul spre veșnicie, când omul este în pragul morții. Biserica face din primirea ei în acest moment o chestiune de obligație gravă, chiar mai strictă decât Ungerea bolnavilor; adică, fiecare creștin trebuie să moară spovedit și împărtășit. Viaticul primit în pericol de moarte îl unește pe cel bolnav cu întreaga Biserică. **Muribundul, dacă este în stare de har, părăsește Biserica luptătoare de pe pământ și se alătură fie Bisericii triumfătoare, din Paradis, fie Bisericii suferinde, din Purgatoriu.**

Când îl împărtășește pentru ultima dată, preotul îi spune muribundului: „Trupul lui Cristos”, apoi continuă: „El să te păzească și să te ducă la viața cea veșnică”. Apoi, la sfârșit, rostește rugăciunea: „Dumnezeule, Fiul Tău este pentru noi calea, adevărul și viața; privește cu îndurare spre slujitorul N. și fă ca el, care se încrede în promisiunile tale, fiind acum întărit cu Trupul și Sângele Fiului tău, să meargă liniștit în împărăția ta. Amin.”

Moartea este una dintre pedepsele pentru păcat, dar, când e acceptată, devine ispășire pentru păcat. Orice creștin știe că nu trebuie să se străduiască doar pentru o viață fericită, ci și pentru o moarte fericită. De aceea, se roagă să fie întărit prin sacramente și să fie deplin conștient când primește sacramentele de pe urmă, pentru a putea privi răsplata sa veșnică prin poarta Raiului.

(Cateheză prelucrată după: *Cartea sacramentelor, Cele șapte Taine ale Bisericii*, a Arhiepiscopului Fulton J. Sheen)

Pr. paroh Mihai Mărtinaș

Sângele Meu, are viață veșnică și Eu îl voi învia în ziua de apoi”.

Când este dată muribunzilor, Sfânta Împărtășanie se numește Viatic, ceea ce înseamnă „merge cu tine” spre veșnicie. Sfânta Împărtășanie lasă în trup „sămânța